

Antonius onderweg

Parochieblad van de Antonius van Paduakerk in Nijmegen-Oost

De kracht van het midden

Hopelijk hebt u allemaal goede zomerweken gehad waarin u het wat rustiger aan kon doen. Misschien hebt u ook een aantal vakantieweken gehad, in eigen land of in een van onze buurlanden. Het leidde bij velen tot extra waardering voor wat dichtbij is, en tot een ontdekking van het nieuwe in het bekende. Hoewel we in maart van dit jaar hoopten dat de samenleving weer snel als vanouds zou zijn, is nu duidelijk dat dat niet het geval is. Het gaat goed, maar we zullen ons aan allerlei regels moeten blijven houden.

Sinds enige tijd kunnen we gelukkig weer op zondagochtend naar de viering in onze kerk. Maar ook daar moeten we ons aan een procedure houden. Handen ontsmetten, op gepaste afstand van elkaar zitten, alleen in stilte meezingen met koor of cantor, we delen geen brood en wijn met elkaar, en geven elkaar geen hand bij de vredeswens. Dat is wennen, maar toch wordt door iedereen de liturgie als warm, bemoedigend en inspirerend ervaren.

Aanpassingen zijn overal zichtbaar in de samenleving. Of je nu bij de bakker komt, op het terras een kopje koffie drinkt, of een afspraak met de huisarts maakt. En wat zijn we de laatste maanden gewend geraakt aan online vergaderingen, online bijeenkomen en online

onderwijs geven. In bepaalde opzichten heeft het voordelen, maar iedereen ervaart ook een gemis. We zeggen dan: we missen het echte contact. We missen het elkaar echt in de ogen kijken, elkaars lichaamstaal zien, het ongedwongen samenzijn. Of is er nog iets anders dat we missen?

De afgelopen tijd las ik delen uit het boek "Spiegelreis: een moslim en een christen verdiepen zich in elkaars geloof", van Herman Koetsveld en Enis Odaci. De een predikant voor de Protestantse kerk, de ander oprichter van de stichting Humanislam (een stichting die zich inzet voor samenwerking tussen mensen met verschillende levensovertuigingen). In het boek bespraken zij de waarde van het 'lege midden'. Koetsveld beschrijft hoe hij kennismaat met de vereniging AISA. Deze vereniging is een aan de Verenigde Naties gelieerde NGO, gebaseerd op het soefisme (de mystieke stroming binnen de Islam).

Wanneer leden van AISA samen met jongeren op scholen een thema als 'vrede' of 'discriminatie' verkennen, doen ze dat altijd zittend in een cirkel. Zij bespreken met de jongeren het belang van de cirkelwerking. Ze leggen uit dat in elk mens het mys-

Lees verder op pagina 2

Huis van God,
huis voor de buurt

Vergeef jezelf

dat je geen vrede hebt.

*Op het moment dat je je
onvrede volkomen aanvaardt,
wordt die veranderd in vrede.*

*Alles wat je volledig
aanvaardt,*

brengt je vrede.

*Dat is het wonder van de
overgave.*

Eckhart Tolle

Vredesweek

Het thema dit jaar is: Vrede verbindt verschil.

►► pagina 4 en 5

Nieuwe voorganger

Wij maken kennis met onze nieuwe voorganger Louis Sibbald.

►► pagina 7

www.avpnijmegen.nl

Vervolg van pagina 1

terie van de Oneindige schuilt, en dat je in een kringgesprek, vanuit die kern, jouw inbreng in het 'lege midden' legt. Zo wordt het midden door iedereen gevuld met woorden, gedachten, ideeën, voorstellen, twijfels. Het midden wordt een plek van inspiratie, waarin iedereen op gelijke wijze kan delen en waar je persoonlijk uithaalt wat voor jou van betekenis is.

Hoe herkenbaar is deze beschrijving. Wanneer we vanuit onze christelijke identiteit samenkomen om een onderwerp te bespreken, of een dieper gravend gesprek te zoeken, zetten we een kaars in het midden. Deze steken we aan voordat we beginnen en zeggen daarmee: "Dat het licht van de Eeuwige onze ontmoeting, ons spreken en ons luisteren mag dragen en inspireren". Ook hier is het midden een plaats van inspiratie, een plaats die verbindt en het individuele overstijgt. Misschien is het dit 'lege midden' dat we missen nu er zoveel online wordt samengekomen. Het 'lege midden' dat onvoldoende gevuld wordt en waar mensen zoveel behoefte aan hebben.

In september staat de Vredesweek (19-27 september) in het teken van 'Vrede verbindt het verschil'. Het is een periode om extra oog te hebben voor diversiteit in onze samenleving. Dan is dat 'lege midden' een mooi beeld om in gedachten te houden. Want in de Vredesweek gaat het over het verhaal van de ander leren kennen, de dialoog zoeken ondanks verschillen in cultuur, gebruiken, huidskleur en religie. In zo'n dialoog moet zeker plaats zijn voor het vullen van het midden. Dat is immers de plaats van waaruit wederzijds begrip, respect en acceptatie is.

Cecile Kuijpers

Uw woord is een fluistering

De eerste zondag van september ging Cecile Kuijpers voor en ik was cantor. We hadden allebei de wens er een mooie en lichte viering van te maken. In de afstemming van de liederen vroeg Cecile of ik open stond voor een Frans lied. En zolang ik achter de tekst kan staan, zolang de woorden me raken, vind ik dat prima. En Cecile kwam met het lied: *Comme un souffle fragile*. De Nederlandse tekst is als volgt:

Als een fragiele adem
Wordt Uw woord gegeven
Als een vaas van klei
Vormt Uw liefde ons

Uw woord is een fluistering
Als een liefdesgeheim
Uw woord is een wonde
Die de dag voor ons opent

Uw woord is geboorte
We zijn niet meer gevangen
Uw woord is het zaad
Dat de oogst belooft

Uw woord wordt gedeeld
Zoals we brood snijden
Uw woord is als een doorgang
Die ons de weg vertelt

Deze tekst spreekt mij aan juist omdat er wordt gesproken van de kracht van woorden maar ook van de kwetsbaarheid. "Als een fragiele adem wordt uw woord doorgegeven." Fragiël: kwetsbaar, breekbaar. Zoekende naar het mysterie. Niet vast omkaderd. Het is een opening, een zoektocht. Er is ruimte. En de regel daarna spreekt van "Als een vaas van klei vormt Uw liefde ons." Klei, stevig, een stevig omhulsel waarop we kunnen vertrouwen.

Woorden: ik wil ze begrijpen en tegelijkertijd mag er ook een niet-weten zijn: een vermoeden van de betekenis. En hoe wij ze verstaan, wat Zijn Woorden met ons doen, is voor iedereen weer anders en kan ook iedere keer weer anders zijn. Soms heb ik een vermoeden van de betekenis: ze komen bij mij binnen als een fluistering, als een fragiele adem. Soms raken ze me zo en begrijp ik opeens iets meer van hoe God Zijn Schepping bedoeld heeft. Ze zijn dan als een geboorte, als het zaad; het woord als een doorgang die ons de weg vertelt. Woorden: ze mogen me raken.

Soms juist omdat ze duidelijk zijn. Omdat ze geen twijfel laten. Soms juist door het vermoeden. En dan bedoel ik niet dat ze uitgelegd moeten worden, dat ik de betekenis moet opzoeken in de Van Dale, nee ze omvatten een groter geheel, waar ik slechts een vermoeden van heb. Ook zijn er woorden waarvan ik de betekenis wel weet, maar die me niet raken. Loven, prijzen, eren. Dat zijn woorden die vaak in de lofzang gebruikt worden, maar die mij niet raken. Ik loof en prijs niet. Eren, nou vooruit; dat raakt aan eerbied, daar kan ik wel wat mee. En dan vind ik het heel lastig om ze uit te spreken. Ze brengen mij niet het gevoel, de houding die bedoeld wordt, wanneer je looft en prijst.

Hetzelfde geldt bijvoorbeeld voor Marialiederen: de betekenis van de woorden ken ik wel, maar het raakt mij niet. Omdat de beleving zo ver van mij af staat. En ik begrijp heel goed dat de teksten voor mensen die ermee opgegroeid zijn heel vertrouwd en daarmee troostend kunnen zijn. En dat is ook helemaal prima, gelukkig zijn we daarin allemaal anders. Maar ze staan te ver van mijn persoonlijke beleving af om ook echt iets bij te dragen:

O roosken zonder doren,
o violette zoet.
O bloemken blauw in 't koren,
weest mij, uw kinde, goed!
Vol liefde en gestadig,
oetmoedig, zo zijt gij;
Och weest mij toch genadig;
aan u beveel ik mij!

Voorbij aan woorden

Tijdens dezelfde viering was er een klankschalenmeditatie. Ook de klanken (of liever gezegd de trillingen van de schalen) kunnen binnenkomen als een fluistering, als een fragiele adem of als een doorgang die ons de weg vertelt. De trillingen veranderen de energie. Ze brengen tot rust (althoewel ze ook iets kunnen aanraken waardoor het gaat schuren), kunnen inzicht geven en scheppen ruimte. Ze zijn als het ware als een poort tot het mysterie. Je voelt dat er meer is, het zindert, het brengt iets teweeg, maar je hebt er niet altijd woorden voor (nodig). Voor mij was het een heel fijne viering: eenvoudig, diepgaand en toch licht en met ruimte voor het mysterie!

Jeanine van Weert

Een bijzondere afbeelding

Een paar weken geleden fietsten Josette en ik over de 365 kilometer lange Spree-Radweg. De Spree-rivier ontspringt in het uiterste zuid-oosten van de deelstaat Saksen, in de Oberlautsitz. Zij stroomt vervolgens in noord-noordwestelijke richting, en komt uiteindelijk in Berlijn waar zij bij Spandau in de Havel uitmondt. Wij volgden de rivier stroomopwaarts, dus van Berlijn richting de bron. Het is een schitterend landschap met vele kleine, maar heel mooie stadjes en dorpen.

Wanneer je Saksen vanuit het noord-oosten binnenkomt volg je echter een bijna 10 kilometer lang, wat sinister fietspad. Rechts van je wijzen borden, om de 400 meter geplaatst, dat je je langs een militair oefengebied beweegt, reden waarom het absoluut verboden is om dat terrein te betreden. Je kan alleen verder fietsen. Links van het fietspad ligt een wat verlaten autoweg waarover om het kwartier een auto of vrachtwagen met grote snelheid, en dus met veel lawaai, heen raast. Dáárnaast weer een volstrekt ontoegankelijk gebied. Het is een honderden, zo niet duizenden hectaren afgegraven kaal landschap dat bruinkool levert voor de reusachtige Braunkohlekraftwerk Boxberg. Het Kraftwerk telt niet minder dan acht gigantische koeltorens, elke toren vele malen groter dan onze kerk. Nog steeds is de centrale voor eenderde in bedrijf.

Iets verderop, in het dorp Boxberg, in the middle of no-where,

overnachtten we. Daar bevond zich ook een kleine Speisegaststätte Lindenhof waar we konden eten. Tijdens het eten wordt mijn blik voortdurend getrokken door een oude afbeelding die aan de muur hangt. Twee mannen zitten aan een kleine tafel, buiten, voor een oude herberg. De waard heeft hen net wijn gebracht en nu toosten zij, onder het oog van de waard, met elkaar. Het zijn oudere mannen, geen misverstand mogelijk. Ook is het helder dat een van hen een priester is. Gekleed in een ouderwetse priester-toog, het hoofd bedekt met een kalotje. De man tegenover hem is, zo te zien een jager. Ik zie tenminste 'n jagerschoed, een geweer om de schouder, grote laarzen. Wat mij fascineert is de sfeer. Alles ademt een prettige, ja hoffelijke sfeer uit. Ik blijf kijken. Wie zijn die mannen? Waarover spreken zij met elkaar? Zijn het broers, dorpsgenoten, of oude vrienden? Kwamen zij elkaar toevallig hier tegen? Delen zij een zelfde mening over geloof en politiek, of zijn zij daarin juist elkaars tegenstanders, mensen uit twee totaal verschillende werelden? Tegenstanders, die hoe dan ook toch goed met elkaar weten om te gaan. Gaan de gesprekken over het verleden, over wat zich op dit moment in hun leven afspeelt, over toekomst?

Ik word steeds nieuwsgieriger, tegelijkertijd bekruipt mij een gevoel van nostalgie en van verlangen. Ik denk aan de meer en meer gepolariseerde wereld waarin wij leven. Het innemen van radicale standpun-

ten waaraan nauwelijks getwijfeld wordt. Er niet aan willen denken dat je nooit de cirkel kan sluiten, ook niet moet willen sluiten omdat altijd 'etwas fehlt'. Omdat er altijd lege ruimten zijn tussen de dingen, tussen de feiten, tussen je gevoelens waarvan jij je niet bewust bent of die jij nooit gezien hebt. Al was het maar de gespletenheid die een ieder van ons in zich zelf aan kan treffen.

Ons leven is iets dat je serieus moet nemen, daaraan geen twijfel. En toch, ook daaraan geen twijfel, stap er soms even uit, ga naar buiten, loop weg en schep een luchtje (of geniet ten volle van een heerlijke cappuccino met een lekkere Kuche, een van mijn favoriete bezigheden tijdens de vakantie).

Ik kijk opnieuw naar die voor mij fascinerende afbeelding en vraag mij af: 'Gingen mensen vroeger dan beter met elkaar om? Waren zij relativerender, beleefder naar elkaar? Ik denk het niet, nog sterker, ik geloof daar niets van.

**Schreeuwen, haat
zaaien, extreme
standpunten innemen,
het is van alle tijden.**

Maar toch....deze afbeelding van een ontmoeting, van een gesprek tussen die twee mensen, daar in Boxberg, in de Lindenhof, te midden van een gebied vol verbodens en ontoegankelijkheid, van verlatenheid en naamloze, bijna groteske technologie, toonde mij weer eens waar wij in onze gesprekken met elkaar altijd scherp bewust van moeten zijn: bewaar daarin een zekere losheid, en besef dat er in alles wat met ons gebeurt of wat rondom ons gebeurt de dingen nu eenmaal gaan zoals ze gaan, veel ook bij toeval gaat en dat het soms dus heel anders gaat dan wij wellicht verwachten of verwacht hadden. Het maakt ons minder krampachtig, wat meer onbekommerd. In dat besef kunnen wij elkaar werkelijk ont-moeten.

Rob van Woerkom

Vrede verbindt verschil

Wat is daar plots een explosie aan solidariteit. Het coronavirus breekt los en vanuit alle hoeken van de samenleving wordt de gemeenschapszin zichtbaar, hoorbaar. Spandoeken, applaus en simultaan luidende kerkklokken. Invoelende toespraken van de leiders van het land en die extra tas met boodschappen voor de buurvrouw. Initiatieven die plaatselijke kleine ondernemers door de storm moeten helpen. Ook worden de al bestaande verschillen nog duidelijker, bij de voedselbank en bij het meisje dat veel liever naar school gaat dan in haar ontwrichtende thuissituatie te moeten zijn. Het verschil in toegang tot zorg, tussen ons hier en al die vluchtelingen daar, ver weg.

En juist over verschil gaat de Vredesweek van 2020. Voordat deze crisis er was, schreven we een tekst bij het thema van dit jaar. Die begint zo: "De groeiende diversiteit in Nederland roept veel reacties op. Nieuwsgierigheid en vreugde, maar ook racisme en angst voor het onbekende. De Vredesweek 2020 gaat over het omgaan met die verschillen. Verschillen in cultuur, gebruiken,

huidskleur en religie. Verschillen in morele opvattingen en de spanningen die dit oproept met de vrijheid van meningsuiting en de fundamentele gelijkheid van mensen. In de Vredesweek gaat het over hoe belangrijk het is om het verhaal van de ander te leren kennen, in plaats van te blijven hangen in het eigen gelijk. Daarom kiest vredesorganisatie PAX de komende Vredesweek voor het thema 'Vrede verbindt verschil'."

Wij zagen zaken in de Nederlandse samenleving die ons verontrustten, onderzoekers bewezen het met onderzoeken: Sociale cohesie neemt af als het aantal mensen met verschillende culturele en etnische achtergronden groter wordt. Ook al staat ons hoofd er nu misschien niet naar, dat kunnen we niet wegdenken. Is door de coronacrisis en alle gevolgen ervan het thema dat we samen met de Ambassades van Vrede kozen achterhaald, of ongepast? Nee! Wat al in de samenleving zat, is uitgegroot.

Juist nu blijkt hoe belangrijk saamhorigheid is, hoe vitaal vrede moet zijn.

En dat is precies waar we samen

met duizenden mensen in Nederland aan werken. Hoe belangrijk het is dat mensen elkaar bijstaan én dat verschillen er mogen zijn.

Niet vanzelf

De solidariteit die nu, we schrijven dit de dagen voor Pasen, in Nederland weerklinkt, is hopelijk blijvend én groter dan het mooie gebaar van een applaus. Wellicht blijkt het virus een gezamenlijke vijand die ervoor zorgt dat mensen zich meer één voelen. Dat we beter begrijpen hoe mensen zich voelen die moeten vluchten en zo hun familie niet meer kunnen zien. Hoe het ook uitpakt, we moeten altijd blijven werken aan solidariteit. We leven in Nederland al 75 jaar in vrede en vrijheid. Die zijn er niet vanzelf gekomen, en blijven ook niet vanzelf zo bestaan. En ja, er zijn spanningen in de samenleving, weerspiegelt in het politiek landschap. Maar gelukkig weten veel mensen dat diversiteit goed kan zijn voor een samenleving, ook al zien ze de frictie die het met zich meebrengt. Mensen die verschil zien als een zegen, een aanvulling op zichzelf.

Nieuwe verbintenissen

Het vraagt lef om de verschillen op te zoeken. Veel verschillen zijn niet weg te nemen, en dat moeten we ook niet willen. We zijn niet allemaal één, het samenleven in zo'n grote diversiteit schuurt en doet pijn, je moet er misschien zelf iets voor inleveren: je eigen, vertrouwde mening of gewoonten.

Het vraagt moed om op te komen voor de ander, die anders is.

De Vredesweek is hét moment om elkaar te ontmoeten. Om te ontdekken wat goed is voor jezelf én voor de ander. Zelfs als we misschien niet in grote groepen bij elkaar kunnen komen vanwege het coronavirus, juist dan. Vrede verbindt verschil. Vrede verbindt ons met alle anderen, met elkaar.

PAX

Vredesweek 2020

Wisseling voorgangers Vredeszondag

Oorspronkelijk was het de bedoeling dat de Effatakerk en de Antonius van Paduakerk dit jaar, net als in 2019, met de Vredeszondagen bij elkaar op bezoek zouden gaan. Maar ook hier is corona de spelbreker. Er is in beide kerken niet voldoende ruimte om iedereen een goede plaats te garanderen op anderhalve meter afstand.

Er is wel een ander idee geboren. In plaats van de kerkgangers wisselen nu op 20 september alleen de voorganger en de lector. Theo Brock en Henrike van Riel zullen voorgaan in de Effata en René Klaassen komt naar onze kerk. Ons koor en de organist zullen wel bij ons blijven. Het is immers de eerste keer na lange tijd dat het Paduakoor (of een gedeelte daarvan) de liturgie zal opluisteren.

U bent allen van harte welkom op deze Vredeszondag!

Vredesweek 20
19 t/m 27 september

*Vrede en vrijheid voor ons allemaal
zou niet bijzonder moeten zijn
maar heel normaal*

Verschil

Rabbi Rafaël vroeg zijn leermeester: "Waarom lijkt geen enkel mensengezicht op een ander?" Rabbi Pinchas antwoordde: "Omdat de mens naar het beeld van God geschapen is. Ieder zuigt de Goddelijke levenskracht ergens anders uit en allemaal samen zijn ze de mens. Daarom zijn hun gezichten verschillend."

Zegenbede

Geef, God, licht in mijn hart
en licht in mijn ziel,
licht op mijn tong,
licht in mijn ogen,
en licht in mijn oren.
Geef licht aan mijn rechter-
en licht aan mijn linkerhand,
licht achter mij en voor mij uit,
licht boven mij en licht onder mij.
Geef licht in mijn spieren
en licht in mijn vlees
licht in mijn bloed
licht in mijn haar
Een licht in mijn huid.
Geef mij licht
versterk mijn licht,
maak mij tot licht.

Toegeschreven aan Mohammed

Online dialoog

Door Utrecht in Dialoog

Waar: online

Wanneer: woensdagavond 23
september om 19:30-21:30

Utrecht in Dialoog organiseert een online dialoog via ZOOM, speciaal in het thema van de Vredesweek. Hoe gaan we om met verschillen in cultuur, gebruiken, huidskleur en religie? Door met elkaar in gesprek te gaan kom je achter deze verschillende visies en leer je mensen kennen die je normaal niet zou tegenkomen. Aanmelden kan via de website <https://www.utrechtindialoog.nl>.

Pelgrimshuis Antonius zet stappen

Wat heerlijk om met het Pelgrimshuis Antonius onderweg te zijn! Aan het begin van het jaar hebben we in het stichtingsbestuur besloten om niet alles in te zetten op de huisvesting in de pastorie. Dat heeft in de afgelopen jaren alleen maar geleid tot moeizame gesprekken met het parochiebestuur en tot stilstand van het initiatief.

Het voorlopig loslaten van de pastorie heeft ons lucht gegeven. We hebben ons in de laatste maanden met een groep enthousiaste vrijwilligers (die al eerder geworven was) gericht op de organisatie van activiteiten die passen bij het pelgrimshuis.

Zelfs de coronacrisis heeft ons de laatste maanden niet kunnen tegenhouden. Samen met het Stadsklooster Mariken zijn we een project begonnen met als titel 'Een profetisch alternatief na corona?'. Op onze website (www.pelgrimshuis-antonius.nl) en met name op de website van het Stadsklooster (www.stadskloostermariken.nl) kunt u lezen over de persoonlijke ervaringen en de verwachtingen naar aanleiding van deze coronacrisis. Aan onze websites zullen meer persoonlijke verhalen worden toegevoegd. We willen aan dit project een vervolg geven in de vorm van andere activiteiten, waarover we op dit moment met andere partijen in gesprek zijn. Ik kan er nu nog niet veel over vertellen. In elk geval hopen we dat deze crisis ook onszelf zal aanzetten tot een profetisch alternatief.

Op de zondagen van de advent gaan we een viertal wandelingen organiseren die elk een thema met zich meedragen. Een aantal vrijwilligers

is bezig met de voorbereiding van deze wandelingen of korte pelgrimages. We hopen natuurlijk op jullie deelname. Meer informatie volgt in de volgende editie van Antonius Onderweg.

Deze serie wandelingen krijgt een vervolg met onze volgende activiteit met de werknaam 'Eerste Kerstdag Open Dag'. In de Dominicuskerk in Amsterdam is het al 50 jaar een levendige traditie om de kerk op Eerste Kerstdag open te stellen voor iedereen die zich er thuisvoelt. Het zijn prachtige happenings met muzikale voordrachten, schaakwedstrijden, goede gesprekken, een hapje en drankje en wat je verder kunt bedenken. Juist op Eerste Kerstdag, omdat er veel mensen zijn die geen familie of vrienden hebben om te bezoeken en omdat veel andere plekken gesloten zijn.

Wij volgen dit voorbeeld graag na en hopen er in Nijmegen ook een traditie van te kunnen maken. Naast de voorgenoemde activiteiten denken wij aan bijvoorbeeld yoga en een creatieve workshop. En wat vrijwilligers nog meer kunnen aanbieden om op deze dag te organiseren.

Hebben jullie een goed idee voor deze Eerste Kerstdag en kun je dit aan ons aanbieden? Meld het ons! We willen graag dat iedereen een goede kerst heeft.

Het uitgangspunt voor deze activiteit is dat iedereen welkom is. Omdat we in december waarschijnlijk nog met coronabeperkingen te maken hebben, willen we ons dit jaar echter als eerste richten op mensen die we echt willen ondersteunen, zoals eenzame ouderen,

vluchtelingen en mensen met een kleine beurs.

In het najaar gaan we enkele kleine pelgrimages organiseren, maar ondertussen zijn we ook bezig met het opzetten van een nieuwe grote pelgrimsroute in de Over-Betuwe. We doen dit samen met de parochie H. Maria Magdalena (deze omvat het hele gebied van de Over-Betuwe) en de protestantse gemeente De Vierplek (Lent-Oosterhout-Ressen). Meer op de achtergrond nemen ook de andere protestantse gemeenten in het gebied deel.

Het opzetten van zo'n pelgrimsroute van circa 10 dagetappes vraagt nogal wat aan organisatie, zoals het bepalen en het uitzetten van de route, het beschrijven van de route (landschap, cultuurhistorie, bezinningsplekken e.d.), het produceren van een wandelboekje, het openstellen van bezinningsplekken, het afstemmen over overnachtingsplekken, vormgeving en publiciteit etc. We zijn hiermee met een enthousiaste groep aan de slag en het is fijn dat we steeds weer nieuwe stappen zetten. Vanuit onze kerk en pelgrimshuis nemen onder andere Marlies van Schaik en Antoon Jansen als vrijwilligers deel.

We willen in het komende jaar proeflopen en verwachten de route in het voorjaar van 2022 te kunnen openstellen.

Het is fijn dat we met het Pelgrimshuis Antonius in beweging zijn. Onze huisvesting hebben we in de afgelopen periode even op het tweede plan gezet, maar we hebben er vertrouwen in (en concrete ideeën) hiervoor in de komende periode tot een goede oplossing te komen.

Corné van Iersel

Mensen willen gekend en gehoord worden

In gesprek met Louis Sibbald.

Ik hoor zijn gulle lach al van ver wanneer Louis Sibbald bij mij op bezoek komt. Ik heb hem uitgenodigd voor een interview voor dit blad en het belooft een geanimeerd gesprek te worden.

Voor Louis is onze kerk en de pastorie niet echt vreemd. Toen hij in Nijmegen Theologie studeerde -hij woonde toen met o.a. Schillebeeckx in het Albertinum- kwam hij wel eens in de dienst en bezocht hij vrienden op de pastorie. Nu, ruim 40 jaar later, gaat hij bij ons voor. Ondanks dat het de eerste keer is in onze kerk, voelt het toch een beetje vertrouwd. En ook voor ons parochianen, want hij kwam al een tijdje als kerkganger in de AvP.

Louis heeft vooral in het ouderen-pastoraat gewerkt, eerst in Horst en later in Culemborg. Voorgaan in een parochie of in een verpleeghuis is toch anders. Louis verwoordt dat als volgt. "In zo'n instelling zijn bewoners zich nadrukkelijk bewust dat ze in hun laatste levensfase zijn en daar wordt je benadering door getekend. Hun leven staat vaak in het teken van lichamelijk en geestelijk lijden, van verlies en daarmee gepaard gaande rouw. Hoewel in de parochie inmiddels ook overwegend een ouder publiek naar de kerk komt, gaat het daar toch veelal nog om vitale mensen die 'in het leven staan.' In een parochie ben je beschikbaar voor parochianen van alle leeftijden, van de wieg tot het graf. Maar in wezen verschilt de pastorale benadering natuurlijk niet: zowel in een instelling als in de parochie willen mensen dat je meeviart met hun vreugden en meeleeft met hun verdriet, en dat met woord en ritueel begeleidt. Ze willen gezien, gekend en gehoord worden; ze zoeken duiding van het evangelie en de betekenis die het Woord voor hun leven kan hebben."

Voordat hij Theologie ging studeren heeft hij eerst de Pedagogische Academie afgemaakt. En ook het leraarschap zit hem echt in het bloed. Hij heeft het pastoraat dan ook altijd gecombineerd met het geven van godsdienstlessen. "Het verhaal van God met de mensen, daar gaat het mij om", aldus Louis. "Luisteren naar hun levensverhaal en daarin mensen bijstaan. Of het

nu de leerlingen op school zijn of de ouderen in een verzorgingstehuis, dat maakt niet uit."

Na zijn pensionering heeft hij bewust twee jaar 'niets' gedaan. Totdat het weer begon te kriebelen. Via de dinsdagconferenties kwam hij weer in contact met zijn oude leraar Tjeu van Knippenberg en zo is het balletje gaan rollen. Toen hij gevraagd werd om bij ons voor te gaan was het eigenlijk een natuurlijke volgende stap.

"De open houding, de zorg voor elkaar en de aandacht voor de diaconie in de AvP spreken mij enorm aan. In de viering moet je niemand buitensluiten en de vorm is er om mensen te dienen en niet andersom. Zolang je ook kan uitleggen waarom je iets doet, kun je ook best experimenteren met de vorm."

We maken nog een uitstapje naar onze Indische roots en tot slot vraag ik hem wat hij belangrijk vindt in het leven. Hij denkt even na en zegt dan: "Dat je aandacht en zorg hebt voor de ander, maar je moet eerst goed voor jezelf zorgen, want dan pas kun je echt voor de ander zorgen."

Een mooie afsluiter!

Jeanine van Weert

Rugzakjes

In oktober is het zover. Dan liggen in onze kerk weer rugzakjes klaar om gevuld te worden. Zo langzamerhand weet u wel waarmee de rugzakjes gevuld kunnen worden. Er zijn dit jaar wel twee dingen veranderd. De grote A4 blocnote hebben we geschrapt en vervangen door een flesje knutsellijm. En de kladblok, die vaak zo moeilijk te vinden was, hebben we vervangen door een A5 blokje. Verder ziet u op het lijstje dezelfde schoolspullen staan als andere jaren.

Met onze goed gevulde rugzakjes kunnen we weer veel kinderen in de regio Roemenië/Hongarije/Oekraïne heel blij maken. Zo hebben deze kinderen goede spullen om op school te kunnen leren en spelen en zo te werken aan hun toekomst. Ook in de Maranathakerk en de Maria Geboortekerk worden 50 rugzakjes gevuld. Tot en met zondag 25 oktober kunt u de rugzakjes inleveren.

Hartelijk dank namens al die kinderen op basisscholen die u hiermee heel blij maakt!

Oecumenische Werkgroep
Diaconie

#Blessed

Wat hebben historische heiligen en de popidolen van nu met elkaar gemeen? De nieuwe tentoonstelling van kunstenaar Mathijs Vissers schijnt een modern licht op aanbidding. Tegenwoordig weten de popidolen precies hoe ze zichzelf via de (sociale) media bijna bovenmenselijk neer kunnen zetten. Opmerkelijk genoeg gebruiken ze daar vaak religieuze symboliek voor.

Vissers maakt met zijn beelden vlijmscherpe observaties en legt interessante verbanden, tussen het aanbidden van toen en nu, zonder daar een oordeel over te vellen. Een kleurrijke, prikkelende tentoonstelling waar moderne kunst en oude ambacht in een spanningsveld samenkomen.

Tentoonstelling in museum Krona te Uden van 23 augustus 2020 t/m 1 november 2020.

Antonius van Padua

Groesbeekseweg 96
6524 DJ Nijmegen
Tel. 024 - 3222388
ING: NL96INGB0000940356
ABN AMRO: NL08ABNA0418667160
www.avpnijmegen.nl

Bereikbaarheid

Coördinator
Clara ter Berg
Tel. 024 - 3222388
secretariaat@avpnijmegen.nl

Bezoekgroep ouderen
Fiet van de Venne
Tel. 024 - 3601748
fietvdvenne@hetnet.nl

Kroniek

Op 28 juni overleed Gerard van Kesteren op 86-jarige leeftijd. Hij was al enige tijd ziek maar zijn overlijden kwam toch onverwacht snel. Gerard was een echte Nijmegenaar. Opgegroeid in Hengstdal, heeft hij na zijn huwelijk met zijn Miep 61 jaar op de Broerdijk gewoond. Als bouwkundig ingenieur kwam hij met veel mensen in contact, wat hij heerlijk vond. Het hoogtepunt ieder jaar (55x!!) was de familievakantie in Oostenrijk. Wandelen, rodelen en samen op stap gaan was altijd weer een feest. En natuurlijk met de auto er naar toe want auto rijden was zijn grootste hobby. Gerard zal enorm gemist worden door zijn familie en natuurlijk zijn vrouw Miep die alleen achter blijft. Moge hij rusten in vrede.

Op 20 juli overleed Mariëtte van Geffen op 94-jarige leeftijd. Zij was een zeer gelovige vrouw die haar leven ten volle leefde. Haar kinderen vertelden er mooi over tijdens haar uitvaart. Er werd duidelijk veel van haar gehouden. Jaren was zij een vaste bezoeker van onze kerk tot zij naar Malden verhuisde. De laatste jaren woonde zij weer in de buurt maar haar gezondheid werd snel minder. Haar afscheid was vol vrede. Het was goed zo.

Concerten

Gelukkig beginnen de concerten langzaam op gang te komen zodat we weer kunnen genieten van prachtige muziek.

Het orgeltrio HOT bijt het spits af en geeft op **25 september om 20.15u.** een concert in onze kerk: Reflections of Duke. Het trio, waarin ook onze organist Berry van Berkum speelt, zal dan ook hun cd presenteren. Op deze cd staat bigband repertoire van jazzicoon Duke Ellington. Met extra trompet en trombone levert dat verrassende en overweldigende orkestklanken op. De soms bijna honderd jaar oude arrangementen worden uit elkaar gehaald, aangepast aan de ruimte en weer opnieuw in elkaar gezet. Organist Berry van Berkum, klarinettist Steven Kamperman en basist Dion Nijland verwelkomen in dit project het jonge trompettalent Ruben van Drenth en trombonist en Ellington-kenner Joost Buis. Kaartverkoop via <https://www.stadschouwburgendeveening.nl/>

23 oktober om 20.15 uur: Concerten 'Voor altijd'. Projectkoor Festina Lente zingt muziek rond Allerzielen, met Milhauds Cantate de la Paix, een aantal stukken van Schütz (waaronder Verleih uns Frieden), enkele delen uit een mis van Kerll, Reinbergers Abendlied, de Cantate de la Paix van Milhaud, Ubi Caritas van Gjeilo en Pärts The Deers' Cry. Het koor staat onder leiding van dirigent Dirkjan Horinga. Kaartverkoop via <https://www.projectkoorfestivalente.nl/>

Agenda

- Zo 13 sept 10.00u
Voorganger: Tjeu van Knippenberg mmv de cantor.
- Zo 20 sept, 10.00u
Vredesavond
Voorganger: René Klaassen mmv het Paduakoor.
- Zo 27 sept, 10.00u
Vredesavond
Voorganger: Dick Akerboom mmv het Gregoriaans Koor.
- Zo 4 okt, 10.00u
Voorganger: Theo Brock mmv de cantor.
- Zo 11 okt, 10.00u
Voorganger: Tjeu van Knippenberg mmv het Paduakoor.
- Zo 18 okt, 10.00u
Voorganger: Louis Sibbald mmv de cantor.
- Zo 25 okt, 10.00u
Voorganger: Ed Metz mmv het Gregoriaans Koor.
- Zo 1 nov, 10.00u
Allerheiligen/Allerzielen
Voorganger: Kees Megens mmv Larissa.
- Zo 8 nov, 10.00u
Voorganger: Tjeu van Knippenberg mmv het Paduakoor.

Agenda Pelgrimshuis

- 13 oktober 10.00 - 17.00 uur (inloop 9.30 uur):
Dagprogramma 'Bezinning op je levenspad'.
Pastorie, Groesbeekseweg 96
Kosten: € 50,00
- 27 oktober 19.00 uur:
Lezing 'Pelgrimeren als basis van bestaan'. Parochiehuis, Van Slichtenhorststraat 81.
Kosten: € 5,00 (vrijwilligers Pelgrimshuis gratis).
Meer info:
www.pelgrimshuis-antonius.nl

De activiteiten zijn mede bedoeld om geld te verzamelen voor het Pelgrimshuis.

Colofon

Parochieblad van de Antonius van Paduakerk in Nijmegen-Oost
Verschijnt: 7 á 8 keer per jaar
Oplage: 500 exemplaren

Redactie
Jeanine van Weert
Mail: parochieblad@avpnijmegen.nl

Volgend nummer Allerzielen/Advent
Kopij inleveren voor: 17 oktober
Verschijningsdatum: 25 oktober